

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Davida Krysky, Ph.D., ve věci

žalobce: **Ing. Z. B.**
bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Jaromírem Kyzourem
sídlem Lublaňská 18, Praha 2

proti:
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

za účasti
osob zúčastněných na řízení: **a) Cetin a. s.**
sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9
b) A. N.
c) M. N.
d) O. N.
všichni bytem X

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 24. 8. 2023, č. j. 110871/2023/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

I. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

II. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 27. 11. 2017 osoba zúčastněná na řízení b) a M. H. požádali Městský úřad Dobřichovice (dále jen „stavební úřad“) o vydání územního souhlasu podle § 96 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), účinného do 31. 12. 2023 (dále jen „stavební zákon“) a ohlásili provedení stavby rodinného domu včetně přípojek na pozemcích parc. č. XA, XB a XC v k. ú. X (dále též „stavba“) a podle § 104 odst. 1 písm. a) až e) téhož zákona.
2. Usnesením ze dne 19. 12. 2017 stavební úřad rozhodl o projednání záměru v územním řízení s tím, že „žádost o územní souhlas“ a „žádost o ohlášení stavby“ vyhodnotil jako žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby a žádost o vydání stavebního povolení. Současně vyzval osobu k doplnění žádosti o údaje a podklady přiměřené k povaze záměru, včetně dokumentace povinné pro stavby podle § 96 odst. 2 písm. e) a ohlašovaných staveb podle § 104 odst. 1 písm. a) až e) stavebního zákona.
3. Dne 3. 10. 2018 bylo stavebnímu úřadu doručeno oznámení o změně stavebníka, podle kterého je stavebníkem pouze osoba zúčastněná na řízení b) (dále jen „stavebník“).
4. Dne 31. 10. 2018 stavební úřad oznámil zahájení společného řízení jeho účastníkům, mezi které zařadil též žalobce, který je vlastníkem sousedních pozemků parc. č. XD, XE a XF.
5. Dne 28. 11. 2018 stavební úřad obdržel námitky žalobce, ve kterých namítal umístění stavebního záměru v rozporu s územním plánem a nedostatečnost řešení likvidace dešťových vod v předložené projektové dokumentaci. V návaznosti na tyto námitky stavební úřad řízení přerušil a uložil stavebníkovi, aby doplnil žádost o projektovou dokumentaci s podrobným řešením likvidace dešťových vod a řešením velikosti pozemku pro stavbu.
6. Stavebník požadované dokumenty doplnil, včetně vyjádření projektanta Ing. M. B., načež stavební úřad vyrozuměl účastníky o pokračování v řízení a vyzval je, aby nejpozději do 15 dnů od doručení oznámení uplatnili své námitky a připomínky.
7. Dne 3. 4. 2019 žalobce uplatnil námitky č. 2, v nichž vznesl opětovné výhrady vůči umístění stavebního záměru a zpochybnil řešení odtoku dešťových vod v projektové dokumentaci. Plocha a retenční objem vsakovacího objektu podle něj vycházely z chybně předpokládané výměry odvodňovaných střešních ploch.
8. Společným rozhodnutím ze dne 26. 4. 2019 stavební úřad stavbu umístil a povolil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítl, že stavební úřad opomněl vypořádat jeho námitky a vedl řízení jednostranně pouze ve prospěch stavebníka. Stavba podle něj nesplňuje výškový regulativ územního plánu a navrhované řešení likvidace dešťových vod je nesprávné a nedostatečné.
9. Žalovaný výše uvedené rozhodnutí rozhodnutím ze dne 6. 8. 2019 zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Jednotlivé části předložené projektové dokumentace byly podle žalovaného vzájemně rozporné, neboť technická zpráva pojednávala o odvodnění teras, nikoliv pouze o odvodnění jedné zastřešené terasy. Výpočet likvidace dešťových vod byl proto chybně stanoven pouze ve vztahu k Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

zastřešené části stavby. K námitce rozporu stavebního záměru s územním plánem žalovaný uvedl, že z řezů obsažených v projektové dokumentaci nebylo zřejmé, zda se výšková kóta vztahuje na upravený či původní terén.

10. V dalším řízení stavební úřad vyzval stavebníka, aby doplnil projektovou dokumentaci o řezy s vyznačením původního terénu a upraveného terénu a dále též o řešení likvidace dešťových vod ze zpevněných ploch a při průběhu realizace stavby. Stavebník tak učinil dne 26. 2. 2020.
11. Žalobce v reakci na doplnění projektové dokumentace uplatnil námitky č. 3. Setrval na námitce rozporu s územním plánem a zpochybnil velikost průmětu střešních ploch do vodorovné roviny obsaženou ve zprávě hydrogeologického průzkumu, která chybně obsahovala hodnotu 130 m², přestože správná hodnota vypočtená na základě projektové dokumentace měla být 156,05 m². Tomu měla být uzpůsobena i velikost vsakovacího objektu. Přestože došlo k „malému“ posunu směrem k lepšímu, neboť byla navrhovaná betonová dlažba pojezdových ploch nahrazena zatravnovacími dlaždicemi, není to řešením likvidace dešťových vod. Žalobce proto trval na vybudování trvalých pevných zábran na hranici mezi pozemkem stavebníka a jeho pozemkem, které by zabránily vniknutí přívalových srážek. Podle něj neexistuje jiné řešení s výjimkou přemístění stavby na horní konec stavebního pozemku.
12. Společným rozhodnutím ze dne 20. 6. 2020 stavební úřad stavbu opět umístil a povolil. K žalobcovým námitkám uvedl, že nad převažující částí půdorysu stavby je podmínka výškové hladiny dodržena. Stejně tak výškové uspořádání stavby reaguje na konkrétní terénní konfiguraci, neboť stavební záměr je umístěn ve svahu. K likvidaci dešťových vod stavební úřad konstatoval, že dešťové vody ze zpevněných ploch střechy objektu budou sváděny vnějšími dešťovými odpady do dešťové kanalizace svedené do akumulární jímky o objemu 8 m³. Vsakovací objekt bude mít aktivní plochu 35 m² a objem minimálně 4,22 m³. Likvidace dešťových vod z terasy situované na jižní straně objektu je řešena v rámci souvrství povrchů. Odvodňovací funkci plní i šterkové lože. V této souvislosti stavební úřad podmínil začátek zemních prací a realizace základů rodinného domu vystavěním vsakovacího objektu.
13. Žalobce napadl rozhodnutí stavebního úřadu odvoláním, v němž mimo jiné setrval na námitce nesouladu s výškovým regulativem územního plánu a část projektové dokumentace týkající se řešení likvidace dešťových vod označil za nedostatečnou a místy chybnou.
14. Žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu rozhodnutím ze dne 6. 1. 2021 zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Stavební úřad podle žalovaného dostatečně vyvrátil žalobcovu námitku zpochybňující soulad stavby s územním plánem, společné povolení však bylo nepřezkoumatelné v otázce řešení likvidace dešťových vod. Návrh řešení likvidace dešťových vod byl totiž v rozporu s projektovou dokumentací, včetně jejího doplnění, a konkrétní technické řešení vsakovacího objektu nebylo v projektové dokumentaci řádně zohledněno. Žalovaný proto stavebnímu úřadu uložil, aby vyzval stavebníka k úpravě a doplnění projektové dokumentace o *„podrobné řešení likvidace dešťových vod – bez rozporů a nejasností, konzistentní s hydrogeologickým posouzením“*.
15. V souladu s tímto pokynem stavební úřad vyzval stavebníka k doplnění žádosti. Stavebník doplnil žádost o výkres koordinační situace, zprávu o podrobném řešení likvidace dešťových vod včetně aktualizace hydrogeologického posouzení a o výkres vsakovacího objektu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

16. Žalobce dne 30. 9. 2021 podal námitky č. 4, v nichž opět zpochybnil dostatečnou podrobnost a jasnost stavebníkem doplněných podkladů. Stavební úřad následně vyzval stavebníka k doplnění žádosti o projektovou dokumentaci, která bude v souladu s novým územním plánem, a o nová aktuální stanoviska a vyjádření dotčených orgánů a vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury, o platné povolení k odstranění stavby a povolení výjimky z odstupové vzdálenosti a o doplnění podrobného řešení likvidace dešťových vod o objem akumulční jímky, jak ve zprávě, tak v koordinační situaci. Vyžadovanou dokumentaci stavebník doložil dne 28. 6. 2022.
17. Žalobce následně uplatnil námitky č. 5, v nichž vyjádřil nesouhlas s pokračováním stavebního řízení. Poukázal na to, že i přes jeho opakované námitky a dvakrát podané odvolání projektová dokumentace doznala pouze několika drobných změn, které však namítané nedostatky neřeší. Odkázal na své dřívější námitky a shrnul, že umístění stavby do nejnižšího místa pozemku bude i nadále znemožňovat efektivní a dostatečnou likvidaci dešťových vod.
18. Následně stavební úřad dne 24. 10. 2022 stavebníka vyzval, aby odstranil nedostatky projektové dokumentace a předložil takovou projektovou dokumentaci, která bude konkrétně řešit kumulaci a následnou likvidaci dešťových vod, a to přesně ve vztahu k předloženému inženýrsko-geologickému a hydrogeologickému průzkumu z května 2018, aktualizovanému v červenci 2021. Dále stavebníka vyzval, aby předložil dokumentaci obsahující výpočet zachyceného množství dešťových vod na pozemku a projektované stavbě, včetně konkrétního návrhu retence, vsakovacího objektu a jeho umístění, a dále aby předložil zprávu, z níž bude vyplývat soulad projektové dokumentace se závěrem předloženého průzkumu. Dále stavební úřad požadoval detailnější řešení odvodnění zpevněného parkovacího stání vedle rodinného domu (včetně výpočtů, situace a řezů).
19. V návaznosti na tuto výzvu stavebník doplnil žádost o dodatek hydrogeologického průzkumu z prosince 2022, vypracovaný RNDr. R. P., Ph.D. Projektová dokumentace byla též doplněna o výkres vsakovacího objektu, koordinační situaci a technickou zprávu. Dne 16. 1. 2023 stavební úřad v oznámení o pokračování řízení stanovil lhůtu 15 dnů pro podávání námitek k doplněným podkladům.
20. Žalobce reagoval na doplnění žádosti předložením námitek č. 6, v nichž poukázal na četnost dříve podaných námitek a odvolání a shrnul, že stavebníkem doplněná dokumentace vykazuje pouze jednu větší změnu, kterou je zvětšení vsakovacího objektu pod příjezdovou komunikací. Zbytek je nadále (i v důsledku chybného umístění stavby v nejnižší položené části pozemku a v těsné blízkosti sousedních pozemků a sousedního rodinného domu) nedostatečným řešením pro účinnou likvidaci dešťových srážek.
21. Rozhodnutím ze dne 6. 3. 2023, č. j. 1682/2017/SU-46, stavební úřad opětovně vydal společné rozhodnutí (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž stavbu umístil podle § 94a odst. 5, § 79 a § 92 stavebního zákona a povolil podle § 94a odst. 5 a § 115 téhož zákona. Podle výroku stavebního povolení budou dešťové odpadní vody ze střechy rodinného domu svedeny do akumulční jímky o objemu 6 m³ a dále do vsakovacího objektu, který bude mít aktivní plochu 36,48 m² a objem 11,67 m³. Odvodnění rampy bude řešeno liniovým žlabem zaústěným do vsakovacího objektu s aktivní plochou 2,56 m² a objemem 0,82 m³.
22. K námitkám žalobce stavební úřad předně uvedl, že stavební záměr vyhovuje všem

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

regulativům současného územního plánu, který nabyl účinnosti dne 10. 7. 2021. Posunutím stavby, které navrhoval žalobce, by došlo k nepřiměřenému zastínění sousedního domu i zahrady. Stavba je umístěna ve vzdálenosti 3 m od společné hranice s pozemkem žalobce parc. č. X (o výměře 2 751 m²), který je v katastru nemovitostí zapsán jako ovocný sad a nenachází se na něm žádný rodinný dům. Rodinný dům žalobce se nachází na dalším navazujícím pozemku a je od stavby vzdálen 55 m. Zpevněná plocha pro parkování jednoho automobilu vedle posuzované stavby je vzdálena od rodinného domu žalobce 51 m.

23. K řešení likvidace dešťových vod stavební úřad zrekapituloval závěry zprávy z hydrogeologického průzkumu (ve znění její aktualizace a dodatku, vše zpracované RNDr. R. P., Ph.D.) a shrnul, že navržené prostředí pro zasakování srážkových vod společně s určeným vsakovacím objektem bude dostatečně pohlcovat dešťové vody a dál je předávat bez negativního vlivu na okolní pozemky a stavby na nich. Žalobce nepředložil žádný oponentní posudek, který by vyvracel správnost navrženého řešení.
24. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Předně odkázal na technickou normu ČSN 75 9010 a v ní zakotvený pojem „návrhové úhrny srážek“. Tato norma pak stanoví, jak zacházet s množstvím srážek, které přesáhnou „návrhové úhrny“. To však projektová dokumentace zcela opomíjí, což je v rozporu se zmíněnou normou. Stejně tak v projektové dokumentaci chybí i nutné řešení odtoku ze vsakovacího zařízení, který musí být zajištěn bezpečnostním přelivem, jak je jednoznačně uvedeno v normě ČSN 75 9010. Projektová dokumentace a závěrečná zpráva hydrogeologa jsou se zmíněnou normou v rozporu také na několika dalších místech, neboť v ní nejsou uvedeny archivní doklady, na jejichž základě byl koeficient vsaku stanoven (tento koeficient byl zároveň stanoven pouze přibližně) a zpráva neobsahuje doporučení vhodného typu vsakovacího zařízení ani jeho provedení a umístění s přihlédnutím ke sklonu terénu a vhodnosti vsakování. Nelze v ní nalézt ani zmíněnou tabulku s koeficienty vsaku jednotlivých zatížených vrstev, tyto koeficienty přitom neobsahuje ani norma ČSN, na niž hydrogeologická zpráva též odkazuje.
25. Dále žalobce namítl, že koeficient vsaku nebyl v rozporu s požadavky normy ČSN 75 9010 stanoven na základě vsakovací zkoušky. Z tohoto důvodu považuje hydrogeologický průzkum (a tedy i celou zprávu) za nepřípustný. Dalším pochybením hydrogeologické zprávy je i to, že obsahuje chybný výpočet vsakovacího zařízení, který měl provést sám projektant, nikoliv hydrogeolog (v normě ČSN 75 9010 totiž není stanoveno, že by měl výpočet vsakovacího zařízení provádět hydrogeolog). V důsledku setrvávajícího nevhodného umístění stavebního záměru v nejnižším místě pozemku jsou požadavky závazných ustanovení normy ČSN 75 9010 a dalších předpisů prakticky neproveditelné. K odvolání žalobce přiložil „*Posouzení návrhu hospodaření se srážkovými vodami*“ vypracované autorizovaným inženýrem Ing. Z. P. a „*vyjádření osoby s odbornou způsobilostí (hydrogeolog) k inženýrsko-geologickému a hydrogeologickému průzkumu*“ vypracované Mgr. H. T..
26. K odvolání se vyjádřil též stavebník a doplnil podklad vypracovaný RNDr. R. P., Ph.D., v němž byl zaznamenán průběh dodatečně vykonaných vsakovacích zkoušek.
27. V záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 24. 8. 2023 žalovaný změnil část výroku a odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu tak, že upravil výčet účastníků, na něž se vztahuje rozhodnutí, a výčet účastníků řízení – dalších dotčených osob. Ve zbývajícím rozsahu prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Stavební úřad postupoval podle žalovaného v souladu se Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

právním názorem vyjádřeným v předchozím zrušujícím rozhodnutí, vyzval stavebníka k doplnění podkladů žádosti a po posledním řádném doplnění stanovil oznámením ze dne 16. 1. 2023 lhůtu 15 dnů pro uplatnění námitek ostatních účastníků řízení.

28. Při vypořádání odvolacích námitek žalovaný vyšel z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, z něž rozsáhle citoval a ztotožnil se s ním. K podkladům předloženým v průběhu odvolacího řízení žalovaný poukázal na § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) podle něž lze v odvolacím řízení přihlídnout k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Vzhledem k tomu, že žalobce předkládané důkazy mohl uplatnit dříve, avšak neučinil tak, žalovaný k nim nebyl povinen přihlížet.
29. Požadavky na hospodaření s dešťovou vodou podle žalovaného vyplývají zejména z § 5 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“), z § 6 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 268/2009 Sb.“) a § 20 odst. 5 písm. c) bodu 1 a § 21 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Z těchto ustanovení plyne, že odtok povrchových vod z atmosférických srážek na okolní stavby musí být omezen, a to jejich akumulací, vsakováním nebo výparem na vlastním pozemku. Vsakování na pozemcích pro bydlení je splněno, jestliže poměr výměry části pozemku schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře pozemku činí nejméně 0,4. Tomuto požadavku předložený návrh technického řešení hospodaření s dešťovou vodou a projektová dokumentace (včetně dimenzování akumulačních a vsakovacích zařízení) dostaly a odpovídají hydrogeologickému posouzení. Žalovaný proto uzavřel, že v postupu stavebního úřadu ani jeho rozhodnutí neshledal vady, které by odůvodňovaly jeho zrušení.

II. Obsah žaloby

30. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
31. Předně označuje za nezákonný procesní postup žalovaného, který podle žalobce pochybil tím, že se odmítl zabývat tvrzeními a důkazy, které žalobce uplatnil v odvolání. Již od počátku řízení žalobce konzistentně poukazoval na to, že projektová dokumentace nenabízí dostatečné řešení, které by zabránilo stékání dešťových vod na okolní pozemky (včetně pozemků žalobce). Za problematické označoval i umístění stavby do nejnižší položené části pozemku stavebníka. V odvolacích námitkách tedy pouze navazoval na své dřívější výhrady. Zároveň stavební úřad až v prvostupňovém rozhodnutí odkázal na soulad výpočtu vsakovacího systému srážkových vod s normou ČSN 75 9010. Tedy až poté mohl žalobce uplatnit své zbylé odvolací námitky a důkazy, v nichž soulad s normou zpochybňoval.
32. Dále žalobce namítl, že přestože se žalovaný ztotožnil s odůvodněním stavebního úřadu, který odkazoval na technickou normu ČSN 75 9010, tato norma nebyla součástí správního spisu (právě z toho důvodu se k jejímu obsahu nemohl žalobce dříve vyjádřit a učinil tak až v odvolacím řízení). V odvolacím řízení ji nedoplnil do spisu ani žalovaný. Uvedená technická norma není obecně závazným předpisem a ani na ni žádný obecně závazný předpis

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

přímo neodkazuje a nečiní ji závaznou. Její celkové znění není veřejně dostupné. Pokud tedy chtěl stavební úřad uvedenou technickou normu použít jakožto podklad pro své rozhodnutí, měl ji založit do spisu, provést ji jako důkaz a dát možnost účastníkům se k ní před rozhodnutím vyjádřit. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 12. 2022, č. j. 57 A 70/2022-78. Stavební úřad i žalovaný tak porušili žalobcovo právo vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu).

33. Žalobci není zároveň zřejmé, jak si mohl žalovaný udělat úsudek o souladu navrženého systému hospodaření s dešťovou vodou s uvedenou technickou normou, pokud neprovedl žádné dokazování a nedoplnil ji do správního spisu. Není patrné, kterými úvahami se žalovaný při své rozhodovací činnosti řídil a které jej vedly k napadenému rozhodnutí. V důsledku toho je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
34. Odvolací námitky žalobce se současně týkaly i ochrany veřejného zájmu, žalovaný se jimi proto měl zabývat z úřední povinnosti. Povinnost správního orgánu zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, kterou zakotvuje § 50 odst. 3 správního řádu, prolamuje zásadu koncentrace řízení. Žalobce nemá pochyb o tom (a upozornil na to již v odvolání), že nakládání se srážkovými vodami je obecným zájmem celé společnosti, a tedy veřejným zájmem. Tím, že se žalovaný odvolacími námitkami a předloženými důkazy žalobce nezabýval, nemohl ani zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu.
35. Postup žalovaného považuje žalobce za nepřípustně překvapivý. Ve svém předcházejícím rozhodnutí ze dne 6. 1. 2021, jímž zrušil společné rozhodnutí stavebního úřadu, žalovaný stanovil, že projektová dokumentace má být doplněna „o *podrobné řešení likvidace dešťových vod – bez rozporu a nejasností, konzistentní s hydrogeologickým posouzením*“. K tomu však nedošlo.
36. Ani výše nastíněný závěr stavebního úřadu (s nímž se žalovaný výslovně ztotožnil) o souladu projektové dokumentace s normou ČSN 75 9010 však podle žalobce není správný, neboť jak projektová dokumentace, tak hydrogeologická zpráva porušují celou řadu ustanovení této normy. Zmíněné podklady se totiž vůbec nezaobírají likvidací těch srážek, které překročí tzv. „návrhové úhrny“ – tedy statisticky zpracované hodnoty o průběhu srážek za určité časové období v určitých oblastech České republiky. Návrh zcela postrádá bezpečnostní přeliv. Žalobce na tuto skutečnost upozorňoval již v průběhu společného řízení, nejednalo se tedy o novou skutečnost. Přesto se žalovaný s touto odvolací námitkou nijak věcně nevypořádal. I z tohoto důvodu je tedy podle žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
37. Hydrogeologická zpráva (a v důsledku toho i projektová dokumentace) je zároveň postavena na chybných výpočtech. Koeficient vsaku, který je klíčovou veličinou, byl totiž stanoven bez provedení dvou vsakovacích zkoušek, které byly s ohledem na půdorysný průmět všech odvodňovaných ploch vyžadovány. Za chybný označil žalobce i zadaný koeficient odtoku střechy (který měl podle normy ČSN 75 9010 činit hodnotu 1,0, nikoliv 0,9) a zadanou plochu odvodňované komunikace. V důsledku toho bude množství srážek, které budou odtékat do vsakovacího objektu před garáží, mnohonásobně vyšší, než předpokládá projektová dokumentace.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

38. Žalobce poukázal i na řadu dalších ustanovení normy ČSN 75 9010, s nimiž podle něj není projektová dokumentace v souladu. Například navrženým vsakovacím objektům schází kontrolní a čistící prvky, odvětrávání, ochrana před zanesením či nerozpuštěnými látkami. Zároveň podle prvostupňového rozhodnutí mají být vsakovací objekty vybudovány před zahájením stavebních prací, přestože norma ČSN 75 9010 uvádí, že tak má být učiněno až po dokončení hrubých terénních úprav, aby se předešlo jejich případnému poškození.
39. Výše uvedená pochybení mají pak podle žalobce za následek nesoulad stavebního záměru s právními předpisy, které stavebníka zavazují, aby zajistil dostatečné omezení odtoku srážkových vod a hospodaření s nimi již v projektové dokumentaci (viz přílohu č. 8 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, dále § 6 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb., § 20 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a § 5 odst. 3 vodního zákona). Tohoto nesouladu si měl povšimnout již žalovaný, avšak nestalo se tak. Současně i pokud by snad měl žalovaný pravdu ve svém závěru, že je podmínka schopnosti vsakování dešťových vod podle § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb. splněna tím, že poměr výměry části pozemku schopné vsakování dešťové vody činí 0,4 k celkové výměře pozemku, nijak to neřeší žalobcovy námitky ohledně nedostatečného návrhu hospodaření s dešťovou vodou, který současně vychází z chybných údajů.
40. Žalobce též poukázal na to, že jeho námitky měly i občanskoprávní povahu. Zasazením stavebního záměru do spodní části pozemku je totiž snížena plocha, která může zachytávat vodu z přívalových dešťů, kterou nezadrží vsakovací objekty. V důsledku toho může voda nadměrně zaplavovat pozemky žalobce, a způsobit tak imise v míře nepřiměřené místním poměrům. I v této souvislosti pak není relevantní, zda je naplněn poměr 0,4 ve smyslu vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť v případě hodnocení nepřiměřených imisí nelze vycházet z pouhého souladu s veřejnoprávní úpravou či technickými normami. K tomuto závěru dospěl i Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 6. 9. 2016, č. j. 46 A 78/2014-104, či Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) v rozsudku ze dne 14. 7. 2016, č. j. 9 As 68/2016-34. Jak stavební úřad, tak žalovaný tedy povolili stavební záměr, který je s to přivodit nepřiměřené imise stékající vody na pozemky žalobce.
41. Další vadu žalobce spatřuje v tom, že vydání společného povolení nepředcházelo opatření potřebného závazného stanoviska vodoprávního úřadu. Přestože došlo ke změnám v projektové dokumentaci, které se dotýkaly zájmů chráněných vodoprávním úřadem, správní spis neobsahuje žádné (nové) závazné stanovisko vydané podle § 104 odst. 2 vodního zákona či podle § 94j odst. 2 stavebního zákona, případně doklad o tom, že o takové stanovisko bylo požádáno.
42. Závěrem žalobce shrnul výše uvedené vady a navrhl, aby soud zrušil pro nezákonnost a procesní vady jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí stavebního úřadu.

III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení, replika žalobce

43. Žalovaný trvá na tom, že se s odvoláním vypořádal adekvátně. Podrobný návrh řešení hospodaření s dešťovou vodou (včetně výpočtů a dimenzování akumulčních a vsakovacích zařízení) podle projektové dokumentace odpovídá odbornému hydrogeologickému posouzení a relevantním obecným požadavkům na výstavbu, což správní orgány ověřily i v rámci šetření veřejného zájmu a řešení občanskoprávních námitk.
44. Přestože žalobce zpochybňoval odborné posouzení daného řešení, nepředložil v průběhu Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

stavebního řízení žádný oponentní posudek. K tzv. „posouzení návrhu“ a „vyjádření hydrogeologa“, které žalobce předložil až v průběhu odvolacího řízení, nebyl žalovaný povinen přihlížet s ohledem na zásadu koncentrace. Nadto, předložené dokumenty nejsou oponentními posudky – zpracovatel prvního návrhu Ing. Z. P. nemá autorizaci v oboru hydrogeologie a vyjádření hydrogeoložky Mgr. H. T. má pouze doporučující charakter. Žalovaný doplnil, že závěry správních orgánů potvrzuje i dodatečně provedená vsakovací zkouška, která je součástí správního spisu a podle které je navržený systém s rezervou dostatečný.

45. Skutečnost, že stavba má být umístěna v souladu s obecnými požadavky na výstavbu blíže ke společné hranici s pozemkem žalobce, než by si žalobce přál, neznemožňuje likvidaci dešťových vod na pozemku stavebníka. Většina dešťových vod je na pozemku stavebníka likvidována úplně jinde.
46. Jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, část textu společného povolení, v níž je zmíněna technická norma ČSN 75 9010, byla v rámci popisu a vysvětlení likvidace dešťových vod převzata a citována ze souhrnné technické zprávy projektové dokumentace. Zmíněná norma tedy nebyla podkladem, o který by se rozhodnutí správních orgánů opírala, a nebyl proto důvod ji do spisu zakládat. Obzvláště pak s přihlédnutím k tomu, že tato norma ČSN 75 9010 není obecně závazným předpisem, žádný obecně závazný právní předpis na ni neodkazuje, a není tudíž ani závazná (na což ostatně poukázal i sám žalobce).
47. K námitce absence závazného stanoviska vodoprávního úřadu žalovaný odkázal na koordinovaná závazná stanoviska Městského úřadu Černošice ze dne 25. 10. 2018 a ze dne 13. 6. 2022.
48. Stavebník ve svém vyjádření uvedl, že při zadání zpracování projektové dokumentace projektantovi s příslušným oprávněním i po celou dobu řízení v dobré víře předpokládal správnost vyhotoveného projektu. Žalobce (přestože je jeho nemovitost od stavby vzdálena 45 m) i po šesti letech nadále komplikuje zahájení stavby. Nestandardní proces stavebního řízení zásadním způsobem ovlivnil náklady na budoucí stavbu rodinného domu, které jsou nyní o téměř 100 % vyšší, než tomu bylo na počátku schvalovacího procesu.
49. Provedenou vsakovací zkouškou vyhověl stavebník „oponentnímu posudku“ žalobce. Závěry z ní vyvozené pouze potvrzují správnost navrhovaného řešení. Hydrogeologický průzkum tak odpovídá všem doporučením normy ČSN 75 9010 a podle závěrů hydrogeologa je navržený retenčně-vsakovací systém likvidace dešťových vod vysoce funkční i v případě, že by přišla srážka 3x intenzivnější než jakákoliv z návrhových srážek obsažená ve zmíněné technické normě, protože dokáže bez problému zadržet trojnásobné množství vody a následně jej postupně vsáknout. Povinnost stavebníka likvidovat dešťovou vodu zachycenou na budoucí stavbě bez ovlivnění okolních pozemků a staveb tedy bude dodržena. Zrušením vydaného společného povolení by byl stavebník neúměrně zkrácen na svých právech nabytých v dobré víře.
50. Žalobce v replice setrval na žalobní argumentaci. Nesouhlasil s tvrzením žalovaného, podle kterého je vsakování dešťových vod dostatečné. K této otázce odkázal na bod IV žaloby, v němž poukázal na řadu chyb hydrogeologického posouzení a na „Posouzení účinnosti vsakovacích zařízení“, které vypracoval a přikládá k replice. K odkazu žalovaného na protokol o vsakovací zkoušce žalobce uvedl, že tato zkouška byla provedena až ve dnech

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

15.-16. 4. 2023, tedy po vydání rozhodnutí stavebního úřadu a po podání odvolání. Rozhodnutí stavebního úřadu tedy na ní nemohlo být založeno. Krom toho, žalovaný v odvolacím řízení žádné nové důkazy neprováděl, nemohl proto o výsledky zkoušky ani opřít napadené rozhodnutí. Pokud snad žalovaný s protokolem o vsakovací zkoušce nakládal jako s podkladem rozhodnutí, měl o tom žalobce informovat a dát mu možnost vyjádřit se. To se však nestalo. Bylo by navíc kuriózní, pokud by žalovaný připustil v odvolacím řízení nové důkazy předložené stavebníkem, ale nikoliv nové důkazy předložené žalobcem. V soudním řízení se proto žalovaný nemůže na tyto nové a neprovedené důkazy odvolávat.

51. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že stavební úřad závěr o souladu s normou ČSN 75 9010 pouze převzal z projektové dokumentace. Tento závěr v rozhodnutí stavebního úřadu není uveden jako citace, ale jako vlastní úvaha. Skutečnost, zda se toto tvrzení objevilo také v podkladech stavebníka, není podle žalobce rozhodná. Stavební úřad nemůže tvrzení stavebníka přebírat, aniž by je ověřil a doložil provedenými důkazy a aniž by dal dalším účastníkům možnost se vyjádřit. Navíc, stavební úřad musel zjistit, že se jedná o nesprávný závěr, neboť způsob navržení vsakování požadavků normy ČSN 75 9010 neodpovídal (v podrobnostech žalobce odkázal na body III a IV žaloby).
52. V žalobě žalobce již také vysvětlil, proč byl závěr žalovaného o nemožnosti přihlédnutí k nově doloženým podkladům z důvodu koncentrace řízení nesprávný. K tvrzení žalovaného, že Ing. P. nemá autorizaci v oboru hydrogeologie, žalobce namítl, že má autorizaci České komory autorizovaných inženýrů a techniků ve výstavbě pro obory pozemní stavby, statika a dynamika staveb, což jej dostatečně kvalifikuje, aby se vyjádřil k nakládání se srážkami a ke způsobu stanovení koeficientu vsaku. Žalovaný se měl s jeho posouzením vypořádat jako s odborným listinným důkazem. K tvrzení žalovaného, že listina zpracovaná Mgr. T. je pouhým vyjádřením, žalobce namítl, že se jedná o relevantní listinný důkaz (byť nikoliv odborný posudek), se kterým se měl žalovaný vypořádat. Dále žalobce poukázal na to, že norma ČSN 75 9010 je v rámci sponzorovaného přístupu přístupná až od 23. 7. 2024.
53. Také v případě námítky absence závazného stanoviska vodoprávního úřadu žalobce setrval na své žalobní argumentaci. Ani vyjádření stavebníka podle žalobce nepřináší nic, co by mohlo žalobní námítky vyvrátit.

IV. Jednání před soudem

54. Na jednání dne 26. 8. 2025 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.
55. Zástupce žalobce shrnul základní argumenty uvedené v žalobě a replice. Žalobce pak popsal poměry v dotčeném území a vyjádřil obavu z přívalových dešťů. Dále pak vysvětlil, proč má za to, že navrhované řešení nebude dostatečně účinnou ochranou proti podmáčení jeho pozemku.
56. Rovněž žalovaný shrnul nosné argumenty napadeného rozhodnutí, na něž v podrobnostech odkázal.
57. Osoby zúčastněné na řízení se k jednání nedostavily.
58. K důkazním návrhům žalobce soud předně konstatuje, že správním spisem a listinami v něm obsaženými soud ve správním soudnictví důkaz neprovádí, ale bez dalšího z něj vychází.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Návrhu na provedení důkazu ohledáním na místě soud nevyhověl, neboť pro rozhodnutí věci byl dostatečný obsah správního spisu. Soud pro nadbytečnost neprováděl důkaz ani normou ČSN 75 9010 a metodickou pomůckou Ministerstva pro místní rozvoj „Vsakování srážkových vod“, a to s ohledem na jejich nezávazný charakter. Z obdobných důvodů soud nevyhověl také návrhu na provedení důkazu znaleckým posudkem, který by měl podle žalobce posoudit, zda je navrhované řešení v souladu s normou ČSN 75 9010, a neprováděl ani důkaz odpovědí České agentury pro standardizaci na žádost žalobce o informace, od jakého data je zmíněná norma přístupná v rámci sponzorovaného přístupu.

59. Dále soud nevyhověl ani návrhu na provedení důkazu návodem na montáž a údržbu vsakovacího bloku a projekčními a instalačními podklady k zasakovacím roštům, neboť se obsah těchto dokumentů nevztahuje k nosným důvodům napadeného rozhodnutí. Soud neprováděl ani důkaz „Posouzením účinnosti vsakovacích zařízení“, které vypracoval sám žalobce a přiložil jej k replice, neboť s ohledem na obsah napadeného rozhodnutí je rozhodnou otázkou (ne)správná aplikace koncentrační zásady. Pokud by ji žalovaný aplikoval nesprávně, již tato skutečnost by vedla ke zrušení jeho rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení, v němž by se žalovaný musel vypořádat s odvolacími námitkami poukazujícími na rozpor s normou ČSN 75 9010 a připojenými podklady. Pokud by naopak byla zásada koncentrace aplikována správně, nemohl by se námitkami a podklady vztahujícími se k tvrzenému rozporu s normou ČSN 75 9010 zabývat ani soud. Z téhož důvodu soud neprováděl důkaz dokumentem nazvaným „Vyhodnocení vsakovací zkoušky“, který zpracovala Mgr. T. v listopadu 2023 (po vydání napadeného rozhodnutí) a který žalobce připojil k replice.

V. Posouzení žaloby soudem

60. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 15. 9. 2023, žaloba byla zástupcem žalovaného podána dne 10. 11. 2023), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny požadované formální náležitosti. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
61. Žaloba není důvodná.

V.1 K přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí

62. Podle žalobce je nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí dána tím, že žalovaný svůj úsudek o souladu navrženého systému hospodaření s dešťovou vodou s normou ČSN 75 9010 učinil bez řádného dokazování, zejm. bez provedení důkazu zmíněnou technickou normy a bez jejího následného založení do správního spisu (z tohoto postupu žalovaného současně žalobce dovozuje, že bylo zasaženo jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 správního řádu; k této námitce se soud blíže vyjádří v části V.2 rozsudku). Z tohoto důvodu není podle žalobce z napadeného rozhodnutí patrné, jakými úvahami se žalovaný při své rozhodovací činnosti řídil, což je má činit i nedostatečně odůvodněným, a tedy nepřezkoumatelným. Zároveň žalobce žalovanému vytýká nevypořádání námítky, která poukazovala na nesoulad jak hydrogeologické zprávy, tak projektové dokumentace s normou ČSN 75 9010, neboť zmíněné podklady podle žalobce nezahrnují likvidaci těch srážek, které překročí tzv. „návrhové úhrny“.
63. K námitce nepřezkoumatelnosti soud předně připomíná, že požadavek, aby se správní orgán
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

v odůvodnění rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami, návrhy a vyjádřeními účastníka řízení, plyne z § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud se správní orgán v rozhodnutí o odvolání nevypořádá s uplatněnými námitkami, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (viz např. rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů jde tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Za postačující se však považuje, je-li z odůvodnění rozhodnutí jako celku zřejmé, jaký má správní orgán náhled na ty aspekty dané věci, na které poukázali ve svých podáních účastníci, tedy proč považuje jejich námitky za liché, mylné a provedenými důkazy vyvrácené (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46).

64. Návrh účastníka, s nímž je třeba se vždy vypořádat, je návrh na provedení důkazu. Pokud správní orgán navržený důkaz neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést důvod, pro který důkaznímu návrhu nevyhověl. V opačném případě se jedná o tzv. opomenutý důkaz, jenž může založit nepřezkoumatelnost rozhodnutí (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80). O nepřezkoumatelnost naproti tomu nejde tehdy, pokud je návrh či námitka, které správní orgán opomněl, pro posouzení věci zjevně irelevantní (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31).
65. S ohledem na tato základní východiska soud námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nepřisvědčil. Nelze přehlédnout, že odvolání bylo z drtivé většiny založeno na tvrzení rozporu projektové dokumentace a hydrogeologického posouzení s normou ČSN 75 9010, o níž žalobce v odvolání tvrdil, že je závazná. Na podporu odvolacích námitek, v nichž tvrdil právě rozpor se zmíněnou normou pak odkazoval na posouzení Ing. P. a vyjádření Mgr. T.
66. Žalobcova argumentace zjevně pramení z chybného výkladu (ne)závaznosti výše uvedené normy. Přestože žalobce v žalobě již připouští nezávaznost normy ČSN 75 9010, tento závěr nedostatečně promítá do své navazující argumentace. Z tohoto důvodu, a dále i pro účel dalších žalobních námitek, považuje soud za účelné předně objasnit závaznost technické normy pro správní orgány a správní soudy, a s tím i spojené důsledky.
67. V této souvislosti soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 25. 2. 2021, č. j. 54 A 22/2018-117, v němž s odkazem na ustálenou judikaturu zdůraznil, že normové hodnoty se stávají závaznými až v případě, kdy na ně odkazuje obecně závazný právní předpis, bez takového odkazu je norma pouze kvalifikovaným doporučením (viz též např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 4. 3. 2016, č. j. 59 A 49/2015-64, či rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 As 162/2014-63). Z tohoto důvodu pak dospěl k závěru, že „*norma ČSN 75 9010 nemá závaznou povahu, neboť stavební zákon a ani jiný právní předpis vydaný k jeho provedení, např. vyhláška č. 501/2006 Sb. [...], nestanoví, že by požadavky stanovené touto technickou normou byly pro řešení odvodnění pozemků a staveb závazné*“ (bod 42 rozsudku č. j. 54 A 22/2018-117).
68. Povaha technické normy jakožto „kvalifikovaného doporučení“ se pak promítá i do rozhodovací činnosti správních orgánů a následně ovlivňuje i rozsah soudního přezkumu. Důsledkem nezávazného charakteru technické normy je to, že úkolem stavebního úřadu ani žalovaného nebylo zkoumat soulad projektové dokumentace ani hydrogeologického posudku s uvedenou technickou normou (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

1. 2016, č. j. 3 A 61/2013-89).

69. Byť se obsah žaloby snaží naznačit opak, stavební úřad a žalovaný ve své argumentaci vycházeli primárně ze závěrů hydrogeologického posudku a projektové dokumentace a jejich souladu s právními předpisy. Část rozhodnutí stavebního úřadu, z níž žalobce dovozuje, že stavební úřad zacházel s normou ČSN 75 9010 jako s podkladem rozhodnutí a posuzoval soulad podkladů s jejími ustanoveními, je skutečně pouze převzatou citací z hydrogeologické zprávy, pro niž byla technická norma jistým „vodítkem“ (srov. návěti pasáže na str. 12 společného povolení, v níž je zmíněna norma ČSN 75 9010: „*Na základě hydrogeologického průzkumu ...*“). Stavební úřad v dané pasáži popisuje, k jakým závěrům hydrogeologické posouzení dospělo, a následně uzavírá, že ze strany žalobce nebyl předložen žádný oponentní posudek. K tomu pak žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí uvedl, že „*se s uvedeným vypořádáním námitek stavebním úřadem, jehož text je převážně převzat ze souhrnné technické zprávy projektové dokumentace, ztotožňuje*“. Přestože se žalovaný mohl k této otázce vyjádřit podrobněji, lze z napadeného rozhodnutí seznat jednoznačný a srozumitelný závěr, že žalobce nezpochybnil hydrogeologický posudek v průběhu řízení v prvním stupni žádným obdobným odborným podkladem.
70. Na tento závěr pak navazuje argument žalovaného o uplatnění koncentrace řízení, která bránila zohlednění podkladů přiložených k odvolání (posouzení Ing. P. a vyjádření Mgr. T.). Právě v těchto až k odvolání připojených podkladech žalobce poprvé tvrdil rozpor hydrogeologického posouzení a projektové dokumentace s normou ČSN 75 9010. Odvolací námitky pak do značné míry kopírovaly obsah zmíněných dvou podkladů. Z napadeného rozhodnutí je tedy seznatelný právní názor žalovaného, že odvolací argumentaci a dokumenty přiložené na její podporu nebylo možné zohlednit z důvodu koncentrace řízení (k posouzení věcné správnosti tohoto názoru viz dále body 81 a násl.).
71. Soud tedy nesouhlasí s tím, že by věcné nevypořádání námitek zpochybňujících soulad hydrogeologické zprávy s normou ČSN 75 9010 založilo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Z téhož důvodu se nelze ztotožnit ani s žalobcovou argumentací, že v důsledku neprovedení technické normy jakožto důkazního prostředku není zřejmé, jakými úvahami se žalovaný při své rozhodovací činnosti řídil. Z napadeného rozhodnutí naopak jednoznačně vyplývá, že primární úvahou, kterou se žalovaný řídil, byl soulad předložených podkladů s právními předpisy (nikoliv normou ČSN 75 9010), které zakotvují *kogentní* požadavky na hospodaření s dešťovou vodou, a vzájemná koherence projektové dokumentace s hydrogeologickou zprávou. S ohledem na výše popsany pouhý doporučující charakter zmíněné normy a závěr žalovaného o nemožnosti zohlednit nově uplatněné podklady, které měly tvrzení o rozporu s normou ČSN 75 9010 dokládat, je zřejmé, proč se žalovaný touto normou a souvisejícími odvolacími námitkami nezabýval.
72. Z totožných důvodů se současně ani soud dále nezabýval obsáhlou žalobní argumentací (obsaženou v části žaloby „*IV. Nesprávné vyhodnocení Normy ČSN a vady navrženého řešení*“, str. 7-11), v níž žalobce detailně rozebíral tvrzený rozpor hydrogeologické zprávy a projektové dokumentace s normou ČSN 75 9010 (například neprovedení vsakovací zkoušky, pomínutí likvidace srážek, které přesahují „návrhové úhrny“, a chybějící bezpečnostní přeliv, chybná hodnota součinitele odtoku a tak dále). Pokud by věcně neobstál závěr žalovaného týkající se koncentrace řízení, byla by samotná tato skutečnost důvodem pro zrušení rozhodnutí a byl by to žalovaný, kdo by se v dalším řízení musel

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

nejprve zabývat dosud věcně neposouzenými námitkami.

73. Z těchto důvodů soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí důvodnou.

V.2 K námitce porušení práva vyjádřit se k podkladům

74. S výše uvedeným úzce souvisí i žalobcova další námitka napadající procesní postup žalovaného. Žalovaný měl zkrátit žalobce na jeho právech tím, že normu ČSN 75 9010 neprovedl jako důkaz, nezaložil ji do spisu a neumožnil mu se k ní vyjádřit. Žalobce pro podporu tohoto žalobního bodu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 12. 2022, č. j. 57 A 70/2022-78.
75. Úvodem k tomuto žalobnímu bodu soud podotýká, že nikterak nepopírá, že technické normy mohou být ve vybraných případech relevantním důkazním prostředek vhodným ke zjištění stavu věci ve stavebním řízení (srov. § 51 odst. 1 správního řádu, podle kterého „*lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy.*“). Jak již však soud uvedl výše, žalobce se mylí, pokud tvrdí, že norma ČSN 75 9010 byla v nyní posuzované věci podkladem pro rozhodnutí. Těmito podklady byly hydrogeologická zpráva a projektová dokumentace. Právě o tyto podklady bylo opřeno společné povolení. S nimi (včetně všech aktualizací a doplnění) byl žalobce včas seznámen a v průběhu společného řízení k nim a k jejich aktualizovaným verzím uplatnil opakovaně námitky. Zároveň nelze přehlédnout, že tyto podklady normu ČSN 75 9010 zmiňovaly jakožto určité vodítko (což se pak promítlo do odůvodnění společného povolení), žalobci tedy nebylo nijak zatajeno, že zpracovatelé podkladů rozhodnutí s touto normou pracovali a ve svých úvahách ji zohlednili.
76. Soud proto nepřisvědčil žalobci, že by správní orgány pochybily tím, že text normy ČSN 75 9010 nezaložily do spisu a neseznámily s ním žalobce. Žalobce nebyl zkrácen na svém právu účastníka řízení zakotveném v § 36 odst. 3 správního řádu, neboť toto právo je vztaženo pouze k pokladům pro rozhodnutí, a s takovými podklady byl řádně seznámen.
77. K žalobcem odkazovanému rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 70/2022-78 soud konstatuje, že v důsledku odlišných skutkových okolností není pro nyní projednávanou věc přílehlavý. Předmětem tamního řízení bylo dodatečné povolení nedokončené stavby přístavby haly pro kovovýrobu a souvisejících objektů. Krajský soud v Plzni sice skutečně uložil žalovanému, aby *založil technické normy jako podklad rozhodnutí do správního spisu* (srovnej bod 69 citovaného rozsudku), avšak zavázal jej k tomu pro případ, že by technické normy sloužily jako argument pro objasnění, zda tamní poměry pozemku umožňují dopravní obslužnost předmětné stavby v rozsahu otáčení zásobujících kamionů. Již v rozhodnutí, které Krajský soud v Plzni citovaným rozsudkem zrušil, totiž správní orgány svůj závěr o dostatečném dopravním napojení částečně vystavěly na naplnění parametrů technických norem (konkrétně ČSN 73 6056 - Odstavné a parkovací plochy silničních vozidel a ČSN 73 6110 - Projektování místních komunikací). Jinými slovy řečeno, uvedené technické normy skutečně byly podkladem pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, a správní orgány je tedy měly založit do správního spisu. Jak již však soud konstatoval, tak tomu v nyní projednávané věci nebylo.
78. Nadto, ve věci řešené rozsudkem č. j. 57 A 70/2022-78 byla technická norma ČSN 73 6110, která upravuje projektování místních komunikací, závazná, neboť na ni odkazoval Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

§ 20 odst. 5 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb. Správní orgány tedy byly povinny zkoumat, zda dotčený pozemek naplňoval požadavky technické normy. I tím bylo tamní správní řízení odlišné od nynějšího (srov. výše bod 67).

79. Ani této žalobní námitce tedy soud nemohl přisvědčit.

80. Dále je třeba doplnit, že nedůvodná je také námitka uplatněná v replice, v níž žalobce namítá, že bylo porušeno jeho právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, pokud žalovaný považoval za podklad napadeného rozhodnutí protokol o vsakovací zkoušce doložený až v odvolacím řízení. Žalovaný na tento protokol odkázal až ve vyjádření k žalobě, napadené rozhodnutí jím neargumentuje ani jej nezmiňuje. Je tedy zřejmé, že k němu žalovaný nepřihlížel, a proto nemohlo dojít k porušení procesních práv žalobce tím, že s ním nebyl seznámen.

V.3 K námitce veřejného zájmu a zásadě koncentrace správního řízení

81. Na výše uvedenou argumentaci žalobce navázal dalším žalobním bodem, v němž poukázal na to, že i pokud by se „odhlédlo od výše uvedeného“, měl se žalovaný zabývat odvolacími námitkami a důkazy, které žalobce předložil až v odvolání [posouzení Ing. P. a vyjádřením Mgr. T.], neboť zájem na řešení nakládání se srážkovými vodami je podle žalobce zájmem veřejným, který s ohledem § 50 odst. 3 správního řádu prolamuje koncentraci odvolacího řízení.

82. Z žalobcova odvolání je zřejmé, že v něm uplatnil řadu nových námitek, kterými primárně zpochybňoval nesoulad hydrogeologické zprávy a projektové dokumentace s normou ČSN 75 9010. V této souvislosti soud předně odkazuje na výše uvedený závěr o nezávaznosti normy ČSN 75 9010 (srov. výše bod 67). Zároveň nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že obsahem odvolání pouze navazoval na své předchozí uplatněné námitky. V nich totiž žalobce zpochybňoval zvolené umístění stavby a namítal rozpor s územním plánem, chybný výměr odvodňovaných střešních ploch a nesoulad projektové dokumentace s hydrogeologickým posouzením, nikoliv však nesoulad a rozpor s parametry normy ČSN 75 9010, přestože ta byla v projektové dokumentaci zmíněna (ostatně pokud stavební úřad a žalovaný tuto normu zmínili, učinili tak v rámci citace projektové dokumentace, resp. hydrogeologického posouzení). Zároveň ze správního spisu vyplývá, že žalobce posouzení Ing. P. a vyjádření Mgr. T. předložil poprvé až současně s odvoláním, aniž by uvedl objektivní překážku, která by mu bránila tak učinit dříve.

83. Soud přitom nemá pochybnost o tom, že společné územní a stavební řízení bylo v daném případě časově zkoncentrováno, a to hned dvěma způsoby. Předně došlo ke koncentraci na základě úkonu stavebního úřadu, který stanovil, že námitky proti naposledy aktualizovaným podkladům lze uplatnit do 15 dnů ode dne doručení výzvy k vyjádření ze dne 16. 1. 2023 (viz výše bod 19), jak mu umožňoval § 94m odst. 3 stavebního zákona (blíže viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 2. 2022, č. j. 43 A 118/2018-99, bod 40, který se vztahuje k obdobně formulovanému ustanovení zakotvenému v § 94a odst. 2 větě druhé stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017). Za druhé se projevila koncentrace v druhém stupni řízení, která má za následek, že nové důkazní návrhy a skutková tvrzení lze v odvolání uplatňovat jen tehdy, pokud je nebylo možné vznášet dříve (§ 82 odst. 4 správního řádu). Smyslem nastavení pravidel pro koncentraci řízení je obecně snaha urychlit a zefektivnit řízení. Tato zásada nabývá na svém významu právě v územních a stavebních

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

řízení, v nichž se často střetává řada subjektů s rozdílnými a typicky protichůdnými zájmy (a zpravidla i vypjatými vztahy).

84. Jak vyplývá již z výše uvedeného, z projektové dokumentace a hydrogeologického posudku bylo zřejmé, že zpracovatelé podkladů rozhodnutí (zejm. hydrogeolog RNDr. P.) normu ČSN 75 9010 do svých úvah promítli, byť nezávazně (v dodatku hydrogeologického posudku z prosince 2022 se např. uvádí, že výpočet vsakovacího systému byl proveden podle normy ČSN 75 9010, že byly použity při výpočtu návrhové srážky uvedené v příloze A této normy nebo že doba vsakovacího zařízení je v souladu s požadavky této normy; v souhrnné technické zprávě z prosince 2022 se pak např. uvádí, že se v posuzované věci jedná o zeminy s nízkou hydraulickou vodivostí s koeficientem vsaku $k_v = 2 \cdot 10^{-6} \text{ (m.s}^{-1}\text{)}$ podle ČSN 75 9010). Ostatně toho si byl žalobce vědom i v námitkách č. 6 ze dne 11. 2. 2023, v nichž konstatoval, že zpracovatel hydrogeologického průzkumu pouze doporučuje zařízení na vsakování dešťových vod, což dokládá provedením výpočtu podle normy ČSN 75 9010. Rozpor hydrogeologického posouzení se zmíněnou normou však žalobce v těchto námitkách nenamítl. S takovými námitkami přichází až v odvolání a také až k odvolání poprvé přikládá posouzení Ing. P. a vyjádření Mgr. T., které mají tvrzený rozpor dokládat. Každá z odvolacích námitek přitom byla provázána s tvrzeným rozporem s normou ČSN 75 9010. Tyto v odvolání nově uplatněné námitky a nově doložené důkazy však byly uplatněny až po koncentraci na základě obou výše uvedených časových okamžiků.
85. Se žalobcem lze souhlasit potud, že uplatnění zásady koncentrace řízení není (a v rámci ochrany procesních práv účastníků správních řízení ani nemůže být) bezbřehé. Správní orgány jsou v územním a stavebním řízení – bez ohledu na koncentraci řízení – povinny ctít zásadu materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu a též jsou povinny zjistit, a to i v řízení o žádosti, všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (§ 50 odst. 3 správního řádu). Koncentrace řízení se neuplatní tehdy, jestliže účastník řízení nemohl své námitky vznést dříve z objektivních důvodů nebo jestliže se jeho námitky týkají veřejného zájmu, jehož ochranu je správní orgán povinen zajistit z úřední povinnosti (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2021, č. j. 30 A 15/2019-107, č. 4194/2021 Sb. NSS).
86. K první možnosti prolomení koncentrace soud konstatuje, že žalobce dostatečně nevysvětlil, proč námitku rozporu s normou ČSN 75 9010 a s tím spojené důkazní návrhy neuplatnil dříve. Nelze přitom přisvědčit tvrzení, že se o souladu hydrogeologického posouzení s normou poprvé zmiňuje až společné povolení. Jak vyplývá již z výše uvedeného, (nezávazný) odkaz na tuto normu byl již v podkladech společného povolení, s nimiž byl žalobce seznámen. Z žalobcovy argumentace neplyne podle soudu žádný objektivní důvod, který by mu znemožnil uplatnit tyto námitky a důkazy již na základě výzvy stavebního úřadu ze dne 16. 1. 2023.
87. K druhé možnosti prolomení koncentrace řízení zbývá posoudit, zda se tyto námitky a důkazy skutečně dotýkaly okolností souvisejících s ochranou veřejného zájmu, jak tvrdí žalobce, či nikoliv. V tomto ohledu soud připomíná, že kritéria, která by měly správní orgány při schvalování stavebního záměru ve společném řízení zohlednit, jsou vymezena v § 94o stavebního zákona. Společné územní a stavební řízení v sobě však zahrnuje proces umístění a povolení stavby, a podpůrně je tedy třeba vyjít též z požadavků v územním řízení (s odkazem na § 90 stavebního zákona) a rovněž v řízení stavebním (s odkazem na § 111 stavebního zákona).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

88. Podle § 90 stavebního zákona bylo tedy povinností stavebního úřadu posoudit mimo jiné to, zda byl záměr stavebníka v souladu s charakterem území a s obecnými požadavky na využívání území. Podle § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je pak obecným požadavkem takové umístování staveb, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území. Stavební úřad musí v územním řízení z úřední povinnosti posuzovat, zda umístovaná stavba nebude mít negativní vliv na území a zda ji vůbec lze do území (s ohledem na jeho charakter) umístit. Stavební úřad musí vždy posuzovat, zda realizací záměru nedojde k nepřiměřenému ohrožení nebo porušení práv a právem chráněných zájmů zejména všech potenciálně dotčených subjektů a zda realizace záměru znamená ještě únosné dotčení okolí.
89. Žalobcem nově uplatněné odvolací námitky a s nimi propojené nově uplatněné důkazní návrhy (posouzení Ing. P. a vyjádření Mgr. T.) se soustředily na řadu námitek zpochybňujících soulad hydrogeologické zprávy a projektové dokumentace s požadavky a parametry normy ČSN 75 9010. Jak již však soud opakovaně zdůraznil, tato norma má pouze doporučující charakter a k její aplikaci nebyly správní orgány zavázány. Soulad stavebního záměru s kogentními hmotněprávními předpisy, které by se mohly dotýkat veřejného zájmu, proto jimi nebyl účinně zpochybněn. Soud nepřehlédl, že v posouzení Ing. P. tvrdí nesoulad stavebního záměru s § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb., toto tvrzení však následně rozvádí právě poukazem na neproveditelnost technické normy (u níž chybně dovozuje její závaznost) a opomenutí vsakovací zkoušky (jejíž provedení však nebylo mandatorní).
90. Lze proto uzavřít, že žalobcem doložené posouzení návrhu a vyjádření hydrogeoložky tak nezpochybňují kogentní ustanovení právních předpisů upravující náležitosti vsakování dešťových vod [například odkazem na § 21 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb.] a ani o jejich naplnění nemohly vyvolat důvodné pochybnosti. Z tohoto důvodu nebyl žalovaný povinen prolomit zásadu koncentrace řízení a z úřední povinnosti posuzovat žalobcem až v odvolání uplatněné námitky a důkazní návrhy. I tato námitka žalobce je tudíž nedůvodná.

*V.4 K námitce rozporu hydrogeologické zprávy i projektové dokumentace s požadavky
závazných právních předpisů*

91. Žalobce pak dále z tvrzeného nesouladu hydrogeologické zprávy a projektové dokumentace s normou ČSN 75 9010 dovozuje i nesoulad těchto podkladů rozhodnutí s obecnými zákonnými požadavky zakotvenými v § 5 odst. 3 vodního zákona, § 6 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb. a § 20 odst. 5 písm. c) bodu 1 a § 21 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 501/2006 Sb. Soud se tedy dále zabýval tím, zda podklady stavebního záměru svým zpracováním a obsahem vyhovují kogentním ustanovením závazných právních předpisů (nikoliv doporučujících technických norem).
92. Ustanovení § 21 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. definuje, za jakých podmínek je splněn požadavek vsakování dešťových vod na pozemcích staveb pro bydlení – v případě samostatně stojícího rodinného domu je tomu tak tehdy, jestliže poměr výměry části pozemku schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře pozemku činí nejméně 0,4. Požadavek na vsakování pak citovaná vyhláška obecně upravuje v § 20 odst. 5 písm. c), který zní:

„Stavební pozemek se vždy vymezuje tak, aby na něm bylo vyřešeno

[...]

c) hospodaření se srážkovými vodami jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

1. akumulací s následným využitím, vsakováním nebo výparem, pokud to hydrogeologické poměry, velikost pozemku a jeho výhledové využití umožňují a pokud nejsou vsakováním ohroženy okolní stavby nebo pozemky,
2. odváděním do vod povrchových prostřednictvím dešťové kanalizace, pokud jejich akumulace s následným využitím, vsakováním nebo výparem není možná, nebo
3. regulovaným odváděním do jednotné kanalizace, není-li možné odvádění do vod povrchových.

93. Citované obecné ustanovení je tedy konstruováno tak, že jednou z možností (v pořadí preferovanou, nikoliv však jedinou) likvidace srážkových vod je vsakování, a to za předpokladu, že to umožňují hydrogeologické poměry, velikost pozemku a že vsakováním nejsou ohroženy okolní stavby nebo pozemky. V návaznosti na toto ustanovení pak § 21 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. pro pozemky staveb pro bydlení stanoví speciální pravidlo (nevyvratitelnou domněnku), že podmínka vsakování je bez dalšího považována za splněnou, jestliže poměr výměry části pozemku schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře pozemku činí nejméně 0,4. Tento poměr přitom žalobce nezpochybnil, a proto z hlediska veřejnoprávní regulace již stavební úřad neměl prostor se zabývat tím, zda navržené řešení vsakování je funkční a splňuje normové požadavky.
94. Povolený záměr přitom nepostrádá vedle otázky vsakování ani řešení akumulace vod. Ve správním spise je ve vztahu k záměru založen „Inženýrsko-geologický a hydrogeologický průzkum“ z května 2018, zpracovaný společností GEOPRO, s. r. o., na objednávku stavebníka. Na str. 6 průzkumu v podkapitole nadepsané „Metodika a rozsah průzkumných prací“ je uvedeno, že „byly pro účely inženýrsko-geologického průzkumu [učiněny] dvě kopané sondy (označené KS1 a KS2)“. Na základě vzorků získaných z těchto vrtů byl odhadnut koeficient vsaku svrchní části geologického prostředí na hodnotu $2 \cdot 10^{-6} \text{ m.s}^{-1}$. Zároveň byly zjištěny částečné málo propustné jílovité zeminy, a proto bylo navrženo preventivní technické řešení v podobě vsakovacího zařízení. V „dodatku hydrogeologického průzkumu“ z prosince 2022 je následně blíže rozveden výpočet objemu tohoto vsakování a doby jeho následného vyprázdnění. S těmito závěry je v souladu i část projektové dokumentace „zpracovaná technická zpráva“, podle níž budou „dešťové odpadní vody ze střechy objektu sváděny vnějšími dešťovými odpady DN 100 do dešťové kanalizace svedené do akumulační jímky o objemu 6 m^3 a dále do vsakovacího objektu umístěném na vlastní pozemku“.
95. Soud si je samozřejmě vědom toho, že půda typu „jílu písčitého“ (která je stále lépe propustnější než jiné jílovité vrstvy) může být v důsledku své nízké propustnosti z hlediska možnosti řešení hospodaření se srážkovými vodami metodou vsakování problematická, nezpůsobuje však nereálnost vsakování. Navržené odborné řešení v projektové dokumentaci, na které ve své argumentaci odkázal jak stavební úřad, tak žalovaný, je dostatečně detailně zpracované a v souladu s hydrogeologickou zprávou. Obsahuje návrh akumulační jímky, která nepopíratelně pomůže regulovat průtok vody do vsakovacího objektu (a sníží tím okamžité zatížení systému při přívalových deštích), který by při aktivní ploše $36,48 \text{ m}^2$ měl v kombinaci s akumulační jímkou poskytnout dostatečný povrch pro vsakovací proces. Zaznamenaná doba vsakování nepřesahuje doporučení normy a naznačuje, že se bude akumulovaná voda vsakovat s natolik dostatečnou rychlostí, že bude předcházet přetížení při opakovaných srážkách. Současně je hladina trvalé podzemní vody v dostatečné hloubce (28,1 m), což eliminuje riziko přímého ovlivnění vsakování vysokou hladinou. Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

podzemní vody. Návrh zároveň počítá s doplňkovými opatřeními v podobě šterkového lože na terase a úprav pojezdových ploch (zatravnovací dlaždice), které též napomohou dosáhnout lepšího vsakování. Hospodaření se srážkovými vodami je tedy vyřešeno nikoliv pouze na principu vsakování, ale kombinovaným systémem vsakování (včetně propustných povrchů) a retence (dočasného krátkodobého zadržení vody akumulací jímku), což odborné úvahy žalobce dostatečně nezohledňují.

96. Vždy by bylo možné tvrdit, že se správní orgány mohly problematikou hospodaření srážkových vod zabývat detailněji, ale s ohledem na to, že žalobce v průběhu řízení v prvním stupni nepředložil oponentní odborný posudek, lze akceptovat, že správní orgány na výše shrnuté odborné závěry odkázaly. Závěry stavebníkem předloženého hydrogeologického průzkumu jsou srozumitelné a dostatečně odůvodněné. Zároveň má soud za to, že tyto odborné závěry dávají při celkovém zhodnocení a ve vztahu ke zjištěným parametrům rozumné záruky, že budou dešťové vody akumulovány a následně dostatečně vsakovány bez negativního vlivu na okolí, a že tím budou dodrženy požadavky nejen § 21 odst. 3, ale i obecného § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb. Soud na tomto místě opakovaně připomíná, že žalobcem zmiňovaná norma ČSN 75 9010 není právně závazná, nejedná se o právní předpis a vyhláška č. 501/2006 s ní nepracuje. Žalovaný tedy nepochybil, pokud se otázkou souladu s touto normou blíže nezabýval a soustředil se na posouzení naplnění požadavků § 20 odst. 5 písm. c) a § 21 odst. 3 téhož zákona.
97. Klíčové je, že stavební úřad i žalovaný vyšli z toho, že stavební záměr splňuje požadovaný poměr části pozemku schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře 0,4. Tento závěr žalobce účinně nepochybnil.
98. Správní orgány tedy – byť stručně, nikoliv však nepřezkoumatelně – odůvodnily, proč řešení likvidace srážkových vod splňuje podmínky podle § 94o odst. 1 stavebního zákona a proč nebude docházet ke vnikání dešťové vody na pozemek žalobce.
99. K opačnému závěru nevede ani tvrzení žalobce, že jeho námitky měly současně i občanskoprávní povahu.
100. V této souvislosti je třeba předně zdůraznit, že správní orgán se sice nemůže spokojit s tím, že imise nepřekračují hygienické limity, resp. kogentní normy, pokud má být ale imise nepřekračující veřejným právem stanovené limity shledána nepřiměřenou místním poměrům, měl by být dán zvláštní důvod, proč je v daném případě zapotřebí vyššího standardu ochrany obtěžovaného (viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 145/2020-36, body 38 a 39). Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud odkázal též na obdobnou judikaturu civilních soudů a citoval z rozsudku ze dne 25. 10. 2017, sp. zn. 22 Cdo 3859/2017, ve kterém Nejvyšší soud konstatoval: „*Pokud imise stíněním v daném případě nepřekračují veřejnoprávní limity, neznamená to sice, že imisní žalobě nemůže být vyhověno, pro vyhovění by ovšem měly být dány odpovídající důvody, které vyžadují pečlivé zvážení okolností konkrétního případu, protože lze vycházet primárně z předpokladu, že při dodržování veřejnoprávních norem zpravidla nepůjde ani o nepřípustnou imisi v režimu § 1013 odst. 1 o. z.*“
101. V případě občanskoprávních námitek je proto též třeba, aby účastník řízení podložil svá tvrzení důkazy (rozsudek č. j. 5 As 145/2020-36, bod 42). Ve zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud odkázal na svůj dřívější rozsudek ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014-36, ve kterém upozornil, že stavební úřad má sice podle § 3 správního řádu povinnost zjistit stav

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nelze však přehlížet, že řešení „čistých“ občanskoprávních námitek ve stavebním řízení se svou podstatou blíží soudnímu rozhodování v občanskoprávním sporu. Proto není namístě klást na bedra správního orgánu povinnost zjišťovat skutkový stav jen na základě pouhých tvrzení dotčeného účastníka řízení v takovém rozsahu, jaký si vyžaduje posouzení souladu stavby s veřejnoprávními požadavky. Za rozumný lze podle Nejvyššího správního soudu označit požadavek, „aby účastník vznášející občanskoprávní námitku důkazně podložil svá tvrzení alespoň do té míry, aby na straně stavebního úřadu vyvolal důvodné pochybnosti o tom, zda stavba způsobuje (příp. bude způsobovat) obtěžování nad míru přiměřenou poměrům či nikoliv (přiměřeně lze odkázat na důkazní standard ve sporných řízeních podle § 141 odst. 4 správního řádu). Podaří-li se vlastníkově sousední nemovitosti objektivně vyvolat popsané pochybnosti na straně stavebního úřadu, přesouvá se důkazní břemeno, tedy povinnost prokázat, že k obtěžování nad míru přiměřenou poměrům nedochází (příp. nebude [do]cházet) na stavebníka, který usiluje o zpětnou legalizaci své stavby.“ Přestože se rozsudky č. j. 5 As 145/2020-36 a č. j. 6 As 207/2014 36 týkaly dodatečného povolení stavby, výše zmíněné požadavky na důkazní podložení občanskoprávních námitek souseda jsou plně aplikovatelné i pro společné územní a stavební řízení.

102. Hloubka posouzení občanskoprávní námítky ze strany stavebního úřadu bude proto záviset na tom, jakými důkazy ji namítající podloží. Stavební úřad posuzuje budoucí stavbu a občanskoprávní výhrady sousedů proti ní podobně, jako by to činil soud v občanském soudním řízení v rámci sousedské žaloby brojící proti imisím. Na kvalitu odůvodnění rozhodnutí stavebních úřadů o občanskoprávních námitkách přitom nelze klást přehnané nároky. Stavební úřad zůstává stále primárně úřadem. Jeho hlavním úkolem je posoudit soulad záměru s veřejným zájmem a požadavky veřejného práva. Práci civilního soudu dělá takříkajíc „na vedlejší úvazek“. Drobné deficity odůvodnění napadeného rozhodnutí stran občanskoprávních námitek proto může napravit i soud v soudním řízení správním (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2022, č. j. 30 A 123/2021-216, body 48 až 50).
103. Žalobce samostatnou „občanskoprávní argumentaci“ v odvolání nevznesl a konkrétně netvrdil imise vnikáním dešťových srážek „nad míru přiměřenou poměrům“. Nyní v žalobě pouze tvrdí, že jeho námitky měly i občanskoprávní rovinu a teprve až při jednání konkretizoval obavu z možného stékání vody na jeho pozemek v případě přívalových dešťů. S ohledem na povahu stavby (rodinný dům standardní velikosti a vzdálenost rodinného domu žalobce od posuzované stavby cca 50 m) ale nemá soud za to, že by zde byly *prima facie* takové okolnosti, které by vyžadovaly bližší „občanskoprávní“ posouzení imisí dešťových srážek nad rámec, který správní orgány učinily primárně z veřejnoprávního pohledu. Judikatura připouští, že kritéria pro úsudek stavebního úřadu o občanskoprávní námitce v praxi do značné míry splývají s posuzováním zachování kvality prostředí podle § 20 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, č. 4076/2020 Sb. NSS), přičemž tímto ustanovením se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval.

V.5 K námitce absence (nového) závazného stanoviska vodoprávního úřadu

104. V posledním okruhu námitek žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť bylo vydáno bez platného závazného stanoviska vodoprávního úřadu.
105. Podle § 104 odst. 9 vodního zákona lze rozhodnutí vydávaná podle stavebního zákona Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

(umísťování, povolování, užívání a odstraňování staveb) vydat jen na základě závazného stanoviska vodoprávního úřadu, pokud mohou být dotčeny zájmy podle tohoto zákona. Vodní zákon jako zvláštní právní předpis tedy nestanovuje závazné stanovisko vodoprávního úřadu jako obligatorní podklad pro rozhodování stavebních úřadů ve všech případech, ale vyžaduje jej pouze v těch případech, kdy mohou být dotčeny zájmy podle tohoto zákona.

106. Jak správně poukázal žalovaný ve svém vyjádření, obsahem správního spisu je i koordinované závazné stanovisko Městského úřadu Černošice, odboru životního prostředí, ze dne 13. 6. 2022, č. j. MUCE 94461/2022 OŽP/Apr, které obsahuje závazné stanovisko ohledně ochrany ovzduší a odpadového hospodářství, a současně i konstatování, že „[o]statní orgány ochrany životního prostředí neshledaly, že by předložený záměr podléhal vydání jiného závazného stanoviska podle předpisů na ochranu jednotlivých složek životního prostředí v kompetenci zdejšího úřadu. Při jeho realizaci je nutno dodržet všechny povinnosti stanovené obecně závaznými předpisy v oblasti ochrany životního prostředí.“ Toto koordinované stanovisko v sobě zahrnovalo vyjádření požadavku na ochranu všech dotčených veřejných zájmů (podle § 4 odst. 4 stavebního zákona), které Městský úřad Černošice hájil, a tedy i zájmu chráněného vodním zákonem.
107. Nelze tedy spatřovat nezákonnost napadeného rozhodnutí v tom, že nebylo vydáno závazné stanovisko vodoprávním úřadem, neboť sám Městský úřad Černošice v postavení vodoprávního úřadu neshledal, že by stavební záměr podléhal vydání závazného stanoviska podle vodního zákona. Zároveň byl Městský úřad Černošice po celou dobu společného územního a stavebního řízení obeznámován s možností uplatnění závazného stanoviska. A to i po úpravě projektové dokumentace ze dne 21. 12. 2022, na kterou odkazoval žalobce. S ní byl Městský úřad Černošice stavebním úřadem seznámen v oznámení o pokračování ve společném řízení ze dne 16. 1. 2023. V situaci, kdy žalobce nezpochybnil evidentní splnění kritéria stanoveného v § 21 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., ani soud nevidí důvod, proč by implicitní závěr dotčeného orgánu na úseku ochrany vod, že zájmy chráněné vodním zákonem nemohou být povolovaným záměrem relevantně dotčeny, a že tedy závazné stanovisko v tomto případě není zapotřebí, měl být nesprávný.
108. Výše uvedený postup stavebního úřadu tedy nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. I tento závěrečný žalobní bod je tudíž nedůvodný.

VI. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

109. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
110. O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost.
111. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by jim mohly náklady vzniknout, a stejně tak ani neshledal existenci důvodů hodných zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. srpna 2025

Mgr. Ing. Petr Šuránek v.r.
předseda senátu